

בית דין ירושלים

לדיני ממונות ולבירור יוחסין

גיורת שחזרה לסורה

ונהיתה מסיונרית בכת נוצרית מסוכנת

תיק יוחסין מס' 2343-עד

(מהד' ט כסלו)

נושא הדיון

פנו לבית הדין בענין הגב' ש' המתגוררת כיום בבתי מונקאטש בירושלים, ואשר נולדה בארה"ב בשנת תש"ב, ובאה לארץ בשנת תשנ"א, אשר מציגה עצמה כיהודיה חרדית, אך למעשה יש עדויות וראיות שגם אחרי שהתגיירה בארה"ב חזרה לסורה בקהילה נוצרית ומסיונרית (יהודים משיחיים), וכך הודתה היא עצמה. גם אחרי שעלתה לארץ כיהודיה, קיימות עדויות שהיתה פעילה בקהילה הני"ל, ופעלה - בעצמה ובאמצעות פעיליה - להעביר מאות ילדים יהודים על דתם בשיטה הנוראה הנקראת "פגיעות טיקסיות" (RITUAL ABUSE) בשכונת נחלאות בירושתי"ו, והדברים הנוראים הללו ממשיכים להתרחש גם בעיר העתיקה, שכונת סנהדריה מורחבת, מאה שערים ועוד (הדברים אף הגיעו לדיוני הכנסת אך השתקו. ראה פרוטוקול מס' 161 מישיבת הועדה לזכויות הילד בכנסת ה-18 מיום כד טבת תשע"ב. בעבר הוגשה תלונה למשטרה ע"י כמה מהורי הילדים על התעללות בחסרי ישע, אך התיק נסגר "מחוסר ענין לציבור" (לדוגמא: תיק מס' 20328/2012). מנגד נעצר פעיל שמחה נמרצות על התופעה והועמד למשפט, ואחד מגדולי בעלי המוסר בדורנו עומד למשפט באותה פרשה "על שידול לרצח"!

הוצגו לבית הדין מחקרים אודות האשה הני"ל וכתות הנצרות שאליה היא משתייכת. את החקירות ניהלו הגרא"ב רב ביהכנ"ס בב"ב וכן הגרצ"ו רב ביהכנ"ס בקרית יובל, בשליחותו של מרן ראש הישיבה הגר"ש אויערבך שליט"א, ובהן מתבררים פרטים על מזימות הכת הנוצרית הני"ל ועל מהלך חייה של הגב' ש' בארה"ב וב"ישראל, ומתברר שהגב' ש' נולדה בארה"ב כנויה, ונישאה לגוי בשם ג.ד. בשנת 61. בשנת 67 התגיירה ש' עם בעלה, תחילה בגיור ריפורמי, ואח"כ בגיור כד"ת, ובשנת 69 ילדה לו את בנה הראשון א'. אותו ג' ד' חזר לסורו ושימש ככומר בתנועה התיאוסופית, המשלבת נצרות עם קבלה מעשית ומעשי כישופים של שאר דתות. אח"כ נישאה ליהודי חרדי בארה"ב בשם א.ק. והתגרשה ממנו בשנת תשמ"ב ע"י

גט שליוחות שנכתב בביה"ד בירושלים ע"י האב"ד הג"ר יוסף כהן זצ"ל. במעב"ד של הגט נכתב שהתעודה אינה מהווה הוכחה ליהדותה וכשרותה. הגירושין היו בעקבות חזרתה לסורה כחברה בקהילה נוצרית ומסיונרית. ואז מסרה לאימוץ את הבן א' מבעלה הראשון. ישנם עדים ממדינת קונטיקט בעיירה ברידג'פורט ומעוד מקומות שהעידו שבמשך כמה שנים אחרי גירושה ממר א.ק. פעלה כמסיונרית בחזות של יהודיה חרדית כדי להמיר דתם של ילדי היהודים המקומיים. כשעלתה לארץ בשנת תשנ"א כתושבת ארעית הציגה עצמה במשרד הפנים כיהודיה מלידה, בכוונה להעלים את דבר גיורה (כשהחליפה את שם אמה ל"חיה").

בשנת תשנ"ב קבלה הקונסוליה הישראלית בארה"ב מכתב מראב"י שטיין שהגב' ש' משומדת ומומרת ורמאית, ואין לתת לה את זכות השבות. הקונסוליה העבירה מכתב זה לארץ, והוסיפה שהמכתב מדבר בעד עצמו. למרות זאת קבלה אזרחות בשנת תשנ"ד, ובשנת תשנ"ה נישאה ע"י העה"ה בירושלים למר י.ו. (לאחר שהעה"ה שאלו במכתב את א' מהנהלת בני הדין אם היא כשרה להנשא, וא' כתב להם בתשובה שנחתמה ע"י הגרונ"ג כי היא גיורת וגרושה וכשרה לנישואין. הגרונ"ג עצמו אמר אחר זמן שאינו זוכר את המקרה, אך בעיון חוזר נראה שיש לאשה זו ספק בכשרות הגיטין שקבלה, והיא גם בספק א"א). י.ו. גירש אותה לאחר זמן קצר וסיפר שימצא אצלה חומר מסיונרי. אח"כ נישאה בב"ב לר' מ.י.פ.

בשנת תשנ"ו שלחה אישיות בכירה מיהדות המודרן-אורטודוקס O.U. ISRAEL CENTER מכתב לביה"ד הרבני בירושלים בנושא תיק גירושין של אשה מארה"ב, עקב גילוי נצרות קיצונית אצל האשה. אותה אישיות מעידה במכתבה, שהיתה לה ההזדמנות לחקור את הרקע של האשה גב' ש' בקשר לבעיית גיור, והוא גילה בשיחת טלפון עם רב ומנהל בי"ס יהודי בארה"ב, שאצלו האשה גב' ש' היתה מורה, ושהוא פיטר אותה בגלל אמונתה באותו האיש גם אחרי גירותה, והיא גם הכניסה את האמונה שלה בתוך הכיתה. הוא מוסיף וכותב שהגב' ש' הנ"ל, היא האשה שלקחה את המגורשת לתוך ביתה, השפיעה עליה לפני הגירות, ולקחה אותה למקווה, והמשיכה להשפיע עליה גם אחרי הגירות.

בביתה בבתי מונקאטש בירושלים הקימה אולפן למתגיירות, וישנן תלמידות שסיפרו שהיתה מעכבת את גיורן של אלו שחשבו בתום לב לעבור ליהדות, ואילו את אלו שחשבו להשאיר בגיורן היתה מזרזת את גיורם... גם שם סני שמועתה עם ז' כ', שעבד אתה באולפן למתגיירות ובארגון עזרה לאנוסים, מי שנשפט לתשע שנות מאסר על פגיעות פידופיליות המורות בילדי נחלאות. ביחד עם זה פעלה בסתר בקהילה המסיונרית להעביר ילדים יהודים על דתם, וישנן עדויות שהיא היתה זו שהכניסה את הילדים לכנסיה.

השאלות לדיון

- א. גיורת שחזרה לסורה.
- ב. ירושה מאמא גיורת שחזרה לעבוד ע"ז, ואבלות עליה.
- ג. עדות באיסור והיתר שנתקבלה מחוץ לבי"ד.

- ד. דבר הידוע לרבים, אם צריך עדות בבי"ד.
ה. הודאת בע"ד מתוך שסרב להשיב לבי"ד בחקירות.
ו. אחרי שהזרה לסורה חזרה שוב להתנהג כיהודיה.

תשובה

א. כתב הרמב"ם אסו"ב פ"ג הי"ד ואילך: אל יעלה על דעתך שמשון המושיע את ישראל או שלמה מלך ישראל שנקרא ידויה נשאו נשים נכריות צגיותן וכו', ולפי שגיייר שלמה נשים ונשאן וכן משון גייר ונשא, והדבר ידוע שלא חזרו אלו אלא בשביל דבר, ולא עפ"י צי"ד גיירוס, חשבן הכתוב כאילו הן גויות וצא"סורן עומדין. ועוד שהוכיח סופן על תחילתן שהן עובדות ע"ז שלהן וצנו להן צמות, והעלה הכתוב כאילו הוא צנאן שנאמר אז יצנה שלמה צמה. גר שלא צדקו אחרו או שלא הודיעוהו המלוות ועונשן ומל יטבל צפני שלשה ה"ז גר, ואפילו נודע שצביל דבר הוא מתגייר, הואיל ומל וטבל ילא מכלל הגויים יחוששין לי עד שיתצאר לדקתו. ואפילו חזר ועבד ע"ז הרי הוא כישראל משומד שקידושיו קידושין ומלוה להחזיר אצידתו מאחר שטבל נעשה כישראל. ולפיכך קיימו משון ושלמה נשותיהן ואע"פ שנגלה סודן. ע"כ.

כלומר, אע"פ שהכתוב החשיבן לנשי שלמה ככאילו הן גויות וצא"סורן עומדין" (הלכה טז), מ"מ "אל יעלה על דעתך שמשון וכו' או שלמה וכו' נשאו נשים נכריות צגיותן" (הלכה יד), דמאחר שטבלו נעשו כישראל שקידושיו קידושין "ולפיכך קיימו משון ושלמה נשותיהן ואע"פ שנגלה סודן".

חמנס הטור יו"ד סוף סי' רסח הביא צס הבה"ג דגר שחזר לסורו יינו יין נסך ופתו פת כותי ופירותיו טבלים וספריו ספרי קוסמין ושמו ויינו "ובשאר כל דבריו" כעובד כוכבים. וכתב הטור: ונראה לאו לכל מילי קאמר דהוי כעובד כוכבים, שהרי אס קדש צת ישראל קידושיו קידושין, אלא לענין להרחיקו קאמר. ע"כ. וכתב צפרישה ס"ק לה: יש מקשין פשיטא [דיינו יי"ג], לא יהא אלא מומר דכתב צ"י לעיל צס"י קכד דיינו יי"ג, ומפרשין מה שכתב הכא יי"ג ר"ל דאסרינן יינו למפרע אפילו מה שעשה קודם שחזר לסורי. יאפשר שר"ל אפילו יינו המצושל אסור לשותת עמו משום חתנות, ועיי' לעיל סי' קיד. ע"כ. וצט"ז סס ס"ק טז ציאר דצרי הבה"ג והטור דלאו לכל מילי קאמר דהוי כגוי, שהרי אס קדש צת ישראל קידושיו קידושין, אלא לענין להרחיקו קאמר, ודוקא לחומר אצל לקולא לא, וכדמסיק הטור לענין קדושין שלו דהוי קידושין. ע"כ. וכתב צשו"ת הרי"ד סי' סד (עמ' סכה) שאף לאחר שחזר לסורו לא כל הימנו להפקיע הקידושין מעליו וכו', וכן גיטו גט וחליאתו חליטה וזקק לייצוס ופוטר מן הייצוס, וכולהו חד טעמא אית להו. ע"כ.

והנה לפי מה שהביא הפרישה צס המפרשים צדעת הטור והבה"ג נמלא שאמנס לענין יי"ג הוכיח סופן

על תחילתו ואוסרין היין למפרע, ומ"מ קידושיו היו קידושין. לפי"ז יש לפרש כן גם צדעת הרמב"ם שאמנם נשי שלמה הוכיח סופן על תחילתן שגויות היו, ועל כן קראן הכתוב גויות, אך מ"מ קידושין שלהן היו קידושין, שלענין זה דינן כגויות. וכ"כ צו"ת חזון נחום סי' ל' עפ"י גמ' גיטין מה צ צגר שחזר לסורו שהוא כמין ומ"מ קידושיו קידושין. ועי' שו"ת תשצ"ך ח"ג סי' מז.

אמנם צאגרות משה יו"ד ח"ג סי' קח כתב שלפיכך תפסו קידושין צנשי שלמה, לפי שעבר זמן גדול עד שהתחילו לעבוד ע"ז, ולכן אין זה הוכחה ממש לצטל גירותו, דהרי התם שנתגיירו צצציל רלון צעליהן שלא היו נישאין אותן אס לא היו שומרות תורה הרי זמן גדול שמרו תורה ציודען שלא יחזיקו אותן לנשים כשלא ישמרו תורה, ורק אחר זמן גדול תקפה יצר ע"ז עליהו עד שלא היה אכפת להן אס יגרשו, ולכן לא נצטל גרותן מלד דברים צצצ, אף שלפי האומדנא הוא הוכחה אף שעבר זמן גדול גם על תחילתן שלא קצלו המלוות עליהו אלא אמרו צפיהס לרמות צעליהן ואת הציי"ד, לצצטל הגרות צעינן אומדנא צרורה כאנן סהדי שזה ליכא צעבר זמן גדול אלא ענין השערות. ע"כ.

על כל פנים לחומר, גר שחזר לסורו יינו יי"ס וספריו ספרי קוסמין וכו'. וה"ה צאשה צצנידון דידין שחזרה לסורה צקהילה הנוצרית-יהודית-משיחית כפעילה מסיונרית, ומאמינה צישו, הרי הכתוב קראה גויה, וכמו שכתב הרמב"ם, ועי' רמב"ם תשובה פ"ג ה"ט דהמשומד לכל התורה כגון החוזר לדתי הגויים וכו', והשיג עליו הראצ"ד: ומי שחזר לדתי הגויים הכה הוא מודה צישו והרי הוא מין, וציאר הכ"מ דכיונתו להקשות איך קראו הרמב"ם משומד. ותירץ שהרמב"ם מיירי צשאר גויים שאינם מאמינים צישו, עיי"ש (ולאצדיל, ראה צג"ץ 265187: "מה שקוצע לענינינו הוא המליאות ההיסטורית שלפיה זיקה אמונתית ליסו... פירושה התנתקות מהישות ההיסטורית של עס ישראל". וראה עוד קוריאנאלדי "חדות הזהות היהודית" עמ' 41 ועמ' 114).

ב. כתב הרמב"ם הלכות עבודת כוכבים פ"צ ה"ה: ישראל שעצד ע"ז הרי הוא כעוצד כוכבים לכל דבריו, ואינו כישראל שעבר עצירה שיש צה סקילה. מומר לעבודת כוכבים הרי הוא מומר לכל התורה כולה, וכן האפיקורסים מישראל אינן כישראל לדבר מן הדברים ואין מקצלין אותם צתשובה לעולם, שנאמר כל צאיה לא ישוצון ולא ישיגו אורחות חיים. והאפיקורסים הם התרים אחר מחשבות לצס צסכלות דברים שאמרנו עד שנמלא עוצרים על גופי תורה להכעיס צשאט נפש ציד רמה ואומרים שאין צזה עון, ואסור לספר עמהן ולהשיצ עליהן תשובה כלל, שנאמר ואל תקרב אל פתח ציתה. ומחשבה של אפיקורס לע"ז. ובהשגות הראצ"ד: ישראל שעצד וכו' לכל דבריו. א"א, אעפ"כ אסור לאצד ממונו צידים מידי דהוה אמסור, אצל אס נשא עובדת כוכבים ואין לו זרע כשר ודאי מותר לאצדו צידים או ליטלו מעלמו. ע"כ.

וכתב אאמו"ר הגרציי"ל ז"ל צדצרי לוי הלי עבודת כוכבים שס (צכתי"ז): והנה ציסוד של מומר ציאר לנו הרמב"ם צספר המורה ח"ג פרק מא וז"ל: אצל העושה ציד רמה הוא המזיד שיעיז פניו ויעבור צפרהסוא שזה אינו עובר לתיאצון לצד, ולא לעשות מה שמנעה התורה לעשותו לרוע מידותיו לצד, אצל לחלוק על

התורה ולעמיד כנגדה, מפני זה אמר את ה' הוא מגדף, והוא יהרג צלי ספק, ולא יעשה זה אלא מי שעלה בלבו דעת אחרת לחלוק בו על התורה, ומפני זה בא הפירוש המקובל בע"ז הכתוב מדבר, מפני שהוא חילק על פנית התורה, כי לא עבד אדם כוכב כלל, אלא מי שהאמין בו הקדמות, כמו שבארנו בהיזכרנו פעמים, וכן הוא הדין אללי בכל עבירה שיראה ממנה סתירת התורה או המחלוקת כנגדה, ואפילו אכל אדם מישראל צמר בחלב או לבש שעטנז או הקיף פאת הראש לציון התורה מפני דעת שיתצאר ממנו שאינו מאמין שזאת התורה אמת, הוא אללי הנאמר עליו את ה' הוא מגדף ויהרג מיתת כפירה ולא מיתת עונש כאנשי עיר הנדחת שיהרגו מיתת כופרים לא מיתת עונש, ולזה ממונס צשריפה ואינו ליורשיהם כשאר הרוגי צ"ד, וכן אני אומר בעדה מישראל שזדו לעצור על אי זו מלוא שתהיה ועשו אותה ביד רמה יהרגו כולם, וראיה לדבר ענין בני גד ובני ראובן שבא בהם ואמר כל העדה לעלות עליהם ללצא ואח"כ ביאר להם בשעת ההתראה שהם כבר כפרו בהסכימם על העבירה ההיא וכפרו בתורה כולה, והוא אמרם להם לשיב היים מאחרי ה' והשיבו הם ג"כ אם צמרד וגו' והעלה בידך אלו העיקרים ג"כ בעונשם יכו'. ע"כ. יהדצרים מצוארים צרמז"ס פ"ז ה"ד וה"ו וצפ"ג מתשובה ה"ט ובכמה מקומות.

ומצואר דמימר נקרא אם מתצאר ממעשיו שאינו מאמין שזאת התורה היא אמת והוא חולק על התורה ועימד כנגדה, לפיכך בע"ז ובמגדף אם ניכר ונראה בפעם הראשונה שיש בו דעת אחרת, וכן באפיקורס שהכוינה למין כמו שכתב בה"ג, וכונתו לעקור עיקר מעיקרקי התורה אפילו בפעם אחת הרי הוא מומר, וצאר עבירות אינו נראה שאינו מאמין שזאת התורה היא אמת אלא ע"י שהרגיל והחזיק עלמנו לעשות את העבירה שליש פעמים ואז נראה כאילו רוצה לעקור אותה המלוא מן העולם, אינו נעשה מומר לאותה העבירה אלא צמה שהחזיק עלמנו והרגיל מעשיו, דהיינו בג' פעמים.

ועוד מצואר דמיתת המומר אינו מתורת עונש אלא זה דין מיוחד של מיתת כופר, כמו שפסק הרמז"ס בפ"ד מרולא ה"י, וכשם שמיתת הכופרים של עיר הנדחת ממונס נשרף, ס"ל לרמז"ס שגם היחיד שמיתתו מיתת כופר, ממונו אצד. וכן הבין הראצ"ד בצדברי הרמז"ס, אלא דס"ל לראצ"ד כיון דתנן דרק בעיר הנדחת ממונס אצד אצל ביחיד ממונו פלט, ולכאורה מוכח דגם בעצד עצודה זרה הרי הוא כשאר הרוגי צ"ד דנכסיהן ליורשיהן, לזה כתב הראצ"ד דצאמת מלד הדין כיון דמיתתו מיתת כופר אין זה דין של הרוגי צ"ד, דאין זה מיתת עונש וכשיטת הרמז"ס, אלא דזה דין אס יש לו זרע כשר ממונו לזרעו, אצל אין זה מדין ירישה ומסדר נחלות דגם אציו יורשו ואחיו וכו', אלא הרי הוא כעכו"ס לכל דבריו, דרק זרעו לוקחים את ממונו מדין בן קם תחת אציו אצל לא מדין שהוא מוריש, וכשם שאין בעכו"ס סדר נחלות כך במיתת כופר אין הוא מוריש אלא אס יש לו זרע כשר בנו קם תחתיו, ואס אין לו זרע כשר מותר לאצד בידיס או ליטלו מעלמו, ובעיר הנדחת אפילו אס יש לו זרע כשר אין בנו קם תחתיו דגורה תורה דכל שללה תקבון ושרפת, דהמלוא דוקא צשריפה, משא"כ ביחיד אין מלוא צשריפה אלא דמותר לאצד בידיס, וזה דיקא מחמת המיתה שהוא כופר, אצל אס בנו קם תחתיו הלא אין זה כבר ממונו, אצל בעיר הנדחת

חל על הנכסים דין שריפה אפילו אם צנו קם תחתיו, מ"מ כבר חל על הנכסים חלות דין של שריפה ולא מיעיל מה שקם תחתיו.

וגר"ה דגם במסור דאיפסק הילכתא צ"ק קיט דאסור לאצדו ציד דלמא הו"ל זרעא מעליא וכתיב יכון רשע ולדיק ילצש, סובר הר"ה צ"ד דוקא צאית ליה צני אצל צלית ליה צני אין סדר נחלות במסור, די"ש צ"ק שס מציא צסס המרדכי מ"ש ממורי קרובי קצלתו דוקא לאצדו אסור אצל לעכב לעלמו שרי, דהיינו יכון רשע ולדיק ילצש, ול"ע. ע"כ. ומ"ש ול"ע, כתב הי"ש"ה הוא דצמקוס צן צן קדים, והוא מטעם תחת אצותיק יחיי צניך אצל ירושה וסדר נחלות אין צממון מסור כמו שציארנו, דלא יהא ממונו חמור מגופו.

יהנה צפ"ג מתשיצה הי"ט כתב הרמב"ם: מומר לכל התורה כולה כגון החוזרים לדתי העוצדי כוכבים צשעה שגזרין גזירה וידבק צהם ויאמר מה צלע לי להדבק בישראל שהם שפלים ונרדפים טוב לי שאדבק צאלו שידם תקיפה, הרי זה מומר לכל התורה כולה. ובהשגות הר"ה צ"ד: לכל התורה כולה כגון החוזר לדת העכו"ם, א"א, ומי שחוזר לדת העוצדי כוכבים הנה הוא מודה צאלוהיהם והרי הוא מין.

וגר"ה שיטת הרמב"ם מפורש צמלאכי ג: חזקו עלי דצריכס אמר ה', ואמרתם מה נדברנו עליך, אמרתם שיא עבד אלוקים ומה צלע כי שמרנו משמרתו וכי הלכנו קדורנית מפני ה' לצקות, ועתה אנחנו מאשרים זדים גם נצנו עושי רשעה גם צחנו אלוקים וימלטו. הרי מה שאמרו שוא עבוד אלוקים ומה צלע וגו' עדיין אין זה מודה צאלוהיהם, כי הלא הנציא אומר צסס ה' כי ישראל אומרים מה נדברנו עליך, והטעם כיון דשעת הגזירה היא ואין הם יכולים לעמוד צניסיון לצרוח וללכת קדורנית, להיות שפלים ונרדפים צמקומם החדש וטוב להם להדבק צאלו שידם תקיפה והזדים הם מאושרים וטוב להם, וכיון דמשום שאינם יכולים לעמוד צניסיון חוזרים לדתם אין זה מודה צאלוהיהם, אצל מ"מ מומר לכל התורה נקראים.

והר"ה צ"ד סובר כיון שחוזרים לדתם מחמת איזה טעם הרי זה מין כיון שאומר שוא עבוד אלוקים ומה צלע כי שמרנו משמרתו.

ועפ"י האמור מה שפסק הרמב"ם ישראל שעבד עצודת כוכבים הרי הוא כעובד כוכבים לכל דבריו ומומר לע"ז הרי הוא מומר לכל התורה, הם שני דינים נפרדים, דמומר לע"ז היינו אפילו חוזר לדת עצודת כוכבים מחמת ניסיון שאינו יכול לעמוד צו, כמו שכתב צפ"ג מתשובה הרי הוא מומר לכל התורה כולה, אצל העובד ע"ז שהוא כעכו"ם לכל דבריו מיירי צעושה ציד רמה והוא מודה צעבודת כוכבים שהיא אמת, הרי הוא מין. אצל הר"ה צ"ד ס"ל דצכל אופן הוא מין, וכמו שציארנו. ע"כ מדברי לוי.

וכתב הרמ"א צשו"ע סי' רפג סעי' צ צסס המרדכי ותרומת הדשן סוף סי' שמו, דצעל יורש צמקום אשתו המומרת אע"פ שמת אציה לאחר שהמירה, ומתה, הצעל יורש מאחר דידו כידה אין שייך קנס. וכתב הסמ"ע ס"ק יג שכתב צתרומת הדשן שס דוקא צעל אצל שאר יורשים אינם יורשים את האמא המומרת, דאין להם זכיה צהירושה צחיה.

וכשתמית, פסק צשו"ע יו"ד סי' שמה סעי' ה: כל הפורשים מדרכי ליצור והם האנשים שפרקו עול המלוות

מעל לזוהרם ואין נכללים בכלל ישראל בעשייתם, ובכבוד המועדות ושיבת צתי כנסיות וצתי מדרשות, אלא הרי הם כצני חורין לעלמן כשאר האומות, וכן המומרים והמוסרים, כל אלו אין אוננים ואין מתאבלים עליהם, אלא אחיהם ושאר קרוביהם לוצאים לצנים ומתעטפים לצנים ואוכלים ושותים ושמחים. ע"כ.

ג. צו"ת הר"ן סי' מז: עד אחד שהעיד בעדות מיתה חוץ לצי"ד, ה"ז חוזר ומגיד צו"ד אע"פ שמכחיש דבריו הראשונים, לפי שאין אדם מדקדק בדבריו כמה שאומר חוץ לצי"ד, וראיה מתוספתא כתובות פ"ב ה"א עדים שהעידו לטמא ולטהר לרחק ולקרוב לאסור ולהתיר לפטור ולחייב, אם עד שלא נחקרה עדותם צו"ד אמרו בדאים אנו, הרי אלו נאמנים, משנתקבלה עדותם צו"ד אין נאמנים. מוכח מהתוספתא שאפילו בעדות שאין לריכה להיות צו"ד, כמו לאסור ולהתיר, אם לא נתקבלה עדותם צו"ד יכולים לחזור בהם ולומר בדאים אנו. וכ"כ בקלוה"ח סי' לה, ועיי"ש בנתה"מ ובמשו"ב נתיבות.

וכתב בקובץ הערות יצמות סי' עח אות א עפ"י הר"ן הג"ל שהגדה צו"ד יש לה כח עדות, אבל חוץ לצי"ד חשובה הגדה פסולה.

יעדות נוגע בדבר צאיסורים, עיי' פנ"י כתובות כז א לענין עדות בעל על אשתו בשצויה, שאע"פ שבעדות איסורים גם פסולי עדות כשרים זה מ"מ בעל דבר פסול, ועיי"ש שהקשה מנדה שמעידה על עצמה ומה שתיקן. ועיי' שערי ישר סי' פ"ח שגדה שאני כיון שאין האיסור שייך כ"כ לאשה כיון שאין זו השתנות עולמית אלא דין טומאה לשעתה, ולכן אינה נחשבת לצע"ד, ועיי' קובץ שעורים כתובות אות כא שגדה אינה חשובה צע"ד כיון שאינו דין פסול אלא איסור שהיא וכל העולם שוים בו, אבל כשדנים על פסול שצויה יש לה ולבעלה דין צע"ד.

אמנם אין לריך שיחה העדות והדין צפניה, כיון שזה איסור ולא ממון, ועיי' מאירי צ"ק קיב ב שבענין איסורים מקבלין עדים שלא צפני צע"ד, שזכות הוא לו להפריש מאיסור. ואפילו היה נראה לדין שיש שם דד רמאות לא יקל בדבר. וכ"כ בחידושי הריטב"א קדושין כז ב שכל ישראל ערצין זה לזה ומחייבי לאפרושי מאיסורא ובעלי דבר חשיבי. וכ"כ בתשצ"ן ח"ב סי' יט, וצו"ת הרשב"ש סי' מו בשם הרמב"ן, ושו"ת הרדב"ז סי' ע. ופסקו האחרונים שצאיסורים מקבלים עדות שלא צפני צע"ד גם צאופן שהנתבע יודע ומכחיש, עיי' דברי ריבות סי' ה, ונצ"ק אצהע"ז סי' עב, ושו"ת רעק"א סי' לט, ושו"ת הרמ"ז סי' יא, והשיב משה או"ח סי' ד, ופד"ר כרך ב עמ' 18. עוד עיי' צו"ת הריטב"א סי' קלא שהדין יכול לדון בכיולא בו בלא מתרעס כי הוא אציהם של ליבור, וחייב לתקן זה כמו שחייב לתקן מכשולות הדרכים, בשקלים פ"א מ"א, וכיולא בהם שלא יזקו בני אדם. וכ"כ צו"ת חת"ס חו"מ סי' קעז אות ג.

ועיי' חזו"א חו"מ סי' ג אות יא הטעם שרריך בממון עדות צפניו הוא עפ"י הש"ך דאי אפשר להוליא דין על האדם קודם שטען לפניו, ואין לריך כאן לדין אין גומרין דינו של אדם שלא צפניו, אלא טיבו של כח הדין צדיני ממונית אינו אלא אחר שישמעו צי"ד טענות שניהם, שצדיני ממונות אין כל עדות מכרעת אלא

לעימת הטענות שהרי אם ראו עדים שגזלו יתכן שלקח ממנו החפץ ולא רלה ליתנו ולכן חטף ממנו, וכן בכל דבר אפשר שקדמו מאורע נעלם המשנה את כל הדין, ובלא טענת הנתבע אין על מה לדון.

ד. כתב צ"י יצמות מז: ואם בא ואמר ישראל אני או גר אני נאמן וכומכין על פיו לכל דבר, דמילתא דעבידה לאיגלווי הוא ולא משקר, והכי מוכח מההוא עכו"ם דסליק ואכיל פסחים צירושלים פ"ק דפסחים. ע"כ.

ובדבר העשוי להיגלות, כתב הרמב"ם יצום פ"ד הל' לא: ואפילו אשה או עבד או קטן שהוא מכיר וגבון נאמנין לומר זה הוא פלוני אחי פלוני, וזו היא יצמתו, וחוללין על פיהן. משא"כ בשאר עדיות של תורה צין לעדות ממון צין לעדות איסור, שזה דבר העשוי להגלות הוא ואפשר לידע אמתת הדבר שלא מפייהן. ע"כ. ובהל' גירושין פ"ג הכ"ט הוסיף הרמב"ם דלא הקפידה תורה על העדאת שני עדים ושאר משפטי העדות אלא בדבר שאין אתה יכול לעמוד על צוריו אלא מפי העדים וצדקותם, כגון שהעידו שזה הרג את זה או הליו לזה, אבל דבר אפשר לעמוד על צוריו שלא מפי העד הזה ואין העד יכול להשמת אם אין הדבר אמת, לא הקפידה תורה עליו, שדבר רחוק הוא שיעיד בו העד בשקר. וכתב התשב"ץ ח"א סי' פד שלא על עדותו אני סומכים אלא על החזקה שאין אנשים משקרים באופן זה. ומקורו של הרמב"ם בגמ' יצמות לט ב והלכתא גלוי מילתא בעלמא הוא ואפילו קרוצ ואפילו אשה. ע"כ. וכתב הר"י לפי שאינם מעידים לא על דבר איסור ולא על דבר שצממון אלא מגלים מילתא בעלמא שזהו אדם פלוני וזהו אשה פלנית.

אמנם כשיש נפקות מעשית מעדותם, כתב בשערי ישר ש"ז פ"ד שאינם נאמנים אלא אם היו עדים כשרים, שמשמע צ"י דרק קודם המעשה מהני עפ"י אשה וקרוצ משום דעכשיו אינו נוגע לאיסורא ולממונא, ומזה הוכיח הר"י ש"ס סו"ס קנה דרק קודם המעשה נאמנים ולא בשעת המעשה, ובצ"י סי' קנו נקט דגם בשעת מעשה, ומזה כתבו בתשובות האחרונים הוצאו צפת"ש אבהע"ז סי' קמב ס"ק ז דלאחר המעשה לא מהני לכ"ע רק בעדים כשרים, יעו"י"ש. ומהרמב"ם מוכח דכשאלנו דניס לענין הקדושין או החליצה אם איש זה אחי המת הוא או אם הוא צן יג שנה והציא שתי שערות לריך ע"ז צירור עדים הכשרים לדבר שצערות אף שהעדים אינם מעידים על שום מעשה של חליצה וקדושין, כיון שהוא ספק

בדבר שצערות, שהספק הוא אם יש לאיש זה כח המתיר או האוסר להתיר אשה זו או לאסור, ודומה קלת לספק בכתיבת הגט דמפורש בגמ' ריש גיטין דעל צירור זה לריך שני עדים. עיי"ש. ועי' זכר ילחק סי' כא.

ה. בשו"ע סי' טו בעי' ד: ד"א כשהתובע רמאי, אבל אם הנתבע רמאי אין הדיין יכול להסתלק שלא ישתכר הרמאי צרמאותו, אלא ידרוש ויחקור יפה לצטל רמאותו. ואם נראה לו באומדנא דמוכח שהוא חייב יחייבנו, אם הוא דיין מומחה ויחיד בדורו. ע"כ. ומקורו צרא"ש סנהדרין ריש פ"ד ושו"ת הרא"ש כלל קז סי' ו עפ"י הגמ' שם לב ב. וכתב בשו"ת הרא"ש שם, והוצא בצ"י, וסמ"ע ס"ק יג: אלא מה יעשו

הדיינים, יחקרו וידרשו בכל מיני דרישות וחקירות להוֹלִיא הדין לאמיתו. ולריך הנתבע להשיב על כל מה שישאל הדיין, ואם אינו רוצה להשיב ומכסה ומעלים דבריו, ומשיב תשובות גנובות כדי שלא יוכל הדיין לעמיד על אמיתת הדין, מה יעשה הדיין, לזכותו אי אפשר, מאחר שנראה לו דין מרומה, ואם יסתלק מן הדין היינו זכות, כי צה ייפטר אם שם דיין לא יזהר לדונו. ועל זה נאמר אין לדיין אלא מה שעיניו רואות, וכיון שנראה לדיין שחם היה זה משיב על שאלתו היה הדבר מתברר, ומחמת שלא יתברר הוא כובש את דבריו, יעשה הדיין כאילו השיב ונתברר שיקרו, ויחייבנו באומד הדעת אע"פ שאינו יכול לברר שיקרו צביאור, מאחר שהעדר הציאור צא מחמת רמאותו שאינו רוצה להשיב על חקירות ודרישות, אומדנא דמיכה הוא, והרי ראוי הדיין לדון עפ"י אומדנא דמוכח. ע"כ. וכתב המהרי"ק שירש קיח, הוצא צסמ"ע סי' טו ס"ק טו: לענ"ד נראה דבר פשוט יותר מביעותא צכותחא שעל הדיין מוטל לדון עפ"י האמת אלו, ולא עפ"י הטענות חם הם מכחישות את האמת, כי למה תהא האמת נעדרת מפני טענות המאית חלילה וחם. ועי' שו"ת דברי ריבות סי' רסב. וכבר דנו צזה הלכה למעשה צצתי הדין, עי' פד"ר כרך יא עמ' 273 וכרך יב עמ' 78 וכרך יט עמ' 106, וכרך כא עמ' 143.

וצאוסורין שמודה בעלמו שעבר איסורים, צזה אמרו צגמ' יצמות כה צ וסנהדרין ט א וכה א אין אדם משיב עלמו רשע, וכן פסק צשו"ע סי' לד סעי' כה. אמנם כשצבור בעלמו שאין זו עבירה, הרי כתב צהג"א צ"ק פ"ט סי' יח שחם לפי דעתו לא עבר איסור, נאמן לאסור עלמו, ואין אומרים צו אהמע"ר. וכ"כ צרכ"י סי' לד סעי' לח, ועי' פת"ש שם ס"ק יד, וכנה"ג שם ס"ק סב.

ויסוד הדברים כבר כתבו תוס' צ"מ ג צ דלא אמרו אהמע"ר אלא כצא להרשיע את עלמו אצל כצא למולא כפרה לעלמו ואינו רוצה להציא חולין בעזרה אדם נאמן על עלמו. ואפשר שהצברא צזה היא עפ"י מה שכתב הרמב"ם סנהדרין סוף פי"ח צטעס ההלכה שאין צי"ד עונשין האדם עפ"י הודאת עלמו, שמא מן העמלים מרי הנפש הוא המחכים למות שתוקעים החרצות צצטנס ומשליכים עלמס מעל הגגות, ואף זה אומר דבר שלא עשה כדי שיהרג. ולפיכך כשהוא עלמו צצור שלא עשה עבירה יש לקבל דבריו (ועי' שער המלך אישות פ"ט הט"ו, ושו"ת חת"ס יו"ד סי' ד).

וצנידון דידן, מלצד העדויות שהיו לפני צית הדין, גם הגצ' ש' עלמה הודתה שאחרי צצאה לארץ - צחזות הרדית - היתה קצורה עם הכנסיה הנוצרית, כלומר שלפי הודאתה חזרה לגילולי צית אציה. זאת ועוד, כשנשאלה צשלצ השלישי של החקירה צכתצ על מעשיה עם הילדים צנחלאות העדיפה לשתוק ולא להשיב, והרי זו כהודאה מתוך אי תשובה, ודומה להודאה מתוך כפירה כשאומר לא לויתי וצאו עדים שלוח ופרע, שאמרו צצצועות לא צ כל האומר לא לויתי כאומר לא פרעתי דמי (ועי' שו"ת רעק"א סי' קמט חם זה מכח הוכחה או מכח הודאה, ועי' שיעורי ר' מיכל צצועות שם (עמ' שג, ו"לקט שיעורים - צ"צ" עמ' שמז מהגר"ד ללדו, ופסקים וכתבים אצהע"ז עמ' תרסח).

1. צנידון דידן הגצ' ש' אחרי שחזרה לגילולי צית אציה, הפסיקה להתעסק צנלרות ונוהגת כ"רצנית" (כך

לדברי עלמה ולדברי צנה הגדול), וכבר הוחזקה בשנים האחרונות בקרב מכריה, נשאלת השאלה האם חזרת לחזקת יהדות או לא.

כתב הרמב"ם חסו"ב פ"ג ה"ט וש"ע יו"ד סי' רסח סעי' י: גיורת שראינה נוהגת בדרכי ישראל תמיד כגון שתטבול לנדתה ותפריש תרומה מעיסתה וכיו"ב, וכן גר שנוהג בדרכי ישראל שטבול לקריו ועושה כל המלוות, הרי אלו בחזקת גרי לך, ואע"פ שאין שם עדים שמעידין לפני מי שנתגיירו. ואעפ"כ אם באו להתערב בישראל אין משיאין אותם עד שיביאו עדים או עד שיטבולו בפנינו הואיל והוחזקו עכו"ם. מקור דבריו הם סוגית הגמ' יבמות מז א.

יכתב החזו"א יו"ד סי' קנח אות ו ואצה"ע"י סי' קצו אות ו שזו חזקת הנהגה והוי חזקה ככל חזקות צמין חזקות אלו, ואם הוחזק בעיר לגר ואינם זוכרים תחילת גירותו אף אם יש עדים שהיה נכרי ה"ז גר גמור, דזה בכלל חזקת הנהגה. ובחזו"א שם אות ט הביא דברי הגר"ח בחוט המשולש סי' ה שהוא מפרש דוקא כשאומרים נתגיירנו צב"ד של פלוני, אך החזו"א תמה עליו שאם זו חזקת הנהגה אמירה ל"ל, ונתגיירנו סתם למה לא סגי, ומנ"ל לחדש כזה שלא נזכר בגמ', ומלשון הרמב"ם וש"ע אין הכרח כלל לזה, אלא הם בחזקת גרים אף בלא אמירה. ע"כ.

ובש"ת רעק"א סי' קכא בתשובה להרב מהאזענפוט חידש דגם צמוחזק לגר מחמת אמירתו לצד אם הוחזק בעיר שלושים יום שהוא גר ע"י אמירתו לצד מספיק, אך מ"מ כדי להתיר את צתה צתור גיורת ולא נחשב שמא הן ישראליות וכינו עלמן בשם גרים כדי שיחמלו עליהן לקיים מצוות ואהבתם את הגר, מלרף הרעק"א כמה סניפים שהיה לה כתב גירות וגזית עדות שמכוון על האשה הזאת, אבל כשבא עם אשתו ואמו ומתנהג בדרכי גירות ומקיים מצוות וגם התחזק לגר מחמת אמירתו, אין שום ספק שנאמין לו שהוא גר וזוהי אשתו.

ובפס"ד ירושלים כרך י עמ' תעג הובא מש"כ ח"מו"ר הגרצ"י לוי ז"ל בתשובה על ה"חזו"ד הידועה בענין האח והאחות" שכתב שם שלדעת הרעק"א אין להסתמך על מה שהוחזק לגר ולא ע"י אמירתו אלא בקושי רב ועוד סניפים. וכתב ע"ז ח"מו"ר: "וכנראה שהמחבר של החזו"ד אינו יודע אפילו להבין דברים ברורים של הגרע"א. דהנידון של הרעק"א היה דהנהגה של יהדות אינו אומר כלל שהיא היתה גיורת, אולי ישראלית היתה, וממילא אסור בצתה של אשתו שמתה, וע"ז אומר הרעק"א כיון שהוחזקה ע"י אמירתה כאן שהיא גיורת שלושים יום, אנו מחזיקים אותה לגיורת צלירוף הסניפים שהיו לה כתבים, והחזו"א הוסיף כסניף גם שאינה יודעת אלא שפה הפולנית כאומדנא שהיא גיורת ולא ישראלית מלידה, אבל צנוגע לחזקת הנהגה למעשה בדרכי היהדות או אמירתה שהיא גיורת וזוהי ג"כ חזקת הנהגה שמוחזקת בעיר שלושים יום ואין עילה לספק בזה, ודאי אין שום ספק שהיא גיורת, וזה נלמד מקרא אתך צמוחזק לך, הגם שאין אנו יודעים אם נתגיירה כדן, דאם היא נוהגת למעשה בדרכי יהדות ואין לנו שום עילה לפקפק בזה שמא מחמת הערמה עושה זה, הרי היא גיורת. ומש"כ הרע"א דטבילה צידה היא,

היינו שאין לפקפק שמא הצת מתגיירת עכשיו, דהלל האם אמרה שהיא לא התגיירה עדיין וממילא מה שהיא מתגיירת עכשיו הוא כדי להנשא לזה, ע"ז אמר הרעק"א כיון שהצת היתה מתנהגת בדרכי היהדות כל הזמן, הלל היה בידה גם לטבול, אילו אמרו לה לטבול, ממילא אין זה שמתגיירת בגללו, דודאי קבלה עליה מלוות כד"ן מחמת חזקת הנהגה בדרכי היהדות".

מפורש שדיקא צמוחזק לך שאין עילה להסתפק בזה, ואין מקום לחשוש שמחמת הערמה היא נוהגת כן, אז הנהגה דינה כחזקה, אבל כשיש עילה להסתפק ויש מקום לחשוש שמחמת הערמה עושה כן, אין זו חזקה. וכ"כ באגרות משה יו"ד ח"א סי' רלה בגיורת שחזרה לסורה ואח"כ נהגה היפך ממנהגי הגויים ההם, כיון שיש לה חזקת מומרת ואין ראיה ממעשיה על התשובה, יש לנו להעמידה על חזקתה שהיא עדיין מומרת.

אם חזרה בתשובה אם לריכה קבלת דברי חצירות, עיי' שו"ת "אשר לשלמה" (ילוז) אבהע"ז סי' ה עמ' קיב פס"ד ממרן הגר"ש אלישיב ז"ל מומרת שילדה לאלאים לגוי הגדלים צדת אחרת, כי הם יהודים גמורים ואין לורך לגירות כלל. פסק הדין אינו מזכיר שהמומרת לריכה טבילה וקבלת דברי חצירות. וכן הוא בפס"ד ביה"ד בת"א מיוס"ג בניסן תשס"ז, שקבע שהמבקשת יהודיה למרות שטרם טבלה וקבלה עליה דברי חצירות, כפי שאכן הורה לה ביה"ד בלונדון כמה חדשים לאחר מיכן (הדברים לטעמו בצג"ן 10226108). אך בא"ת שרידי אש ח"ב סי' לד וח"ג סי' כה שהאם שהמירה דתה ושבה לדת אבותיה לריכה טבילה וקבלת דברי חצירות, אך על ילדיה לא החמירו.

אברהם דוב לויין.

ב

בשו"ע יו"ד סי' רסח סעי' יב: ...ואפילו חזר ועבד אלילים הרי הוא כישראל מומר שקידושיו קידושין. וברמ"א: ישראל מומר שעשה תשובה אין לריך לטבול רק מדרבנן יש לו לטבול ולקבל עליו דברי חצירות בפני ג' (ג"י פרק החולץ). ע"כ.

ומקורו בגמ' יצמות מזו צ דאי הדר ציה ומקדש צת ישראל מומר קרינא ציה וקידושיו קידושין. ומבואר דאע"ג דחזר לכורו מ"מ הדיני ישראל לגבי דיני איסור שבו לא נפקעו.

ומש"כ הרמ"א לריך טבילה וקבלת דברי חצירות מקורם בדברי הנ"י צס הריטב"א. ועיי' צביאור הגר"א אית לא: ולקבל כו', בצכורות לא א ת"ר וכולן כו', ועיי' תוס' שם ד"ה וכולן כו' ואר"ת כו' גר שקיבל עליו כו', ושם ל צ דקבלה בפני שלושה חצירים וכמו שאמרו ביצמות שם ג"כ כנ"ל. ע"כ.

ונתחדש בדברי הגר"א עפ"י התוס' בצכורות דדין גר שחזר לסורו דמקבלין אותו עפ"י קבלת דברי חצירות הינו הדין הנאמר בקבלת דברי חצירות צדמאי, וכן כהן לעבודת כהונה ולוי לעבודת לוי וכו'. ועיד נתחדש בדברי הגר"א דהדין בפני שלושה הנאמר בקבלת דברי חצירות הוא כמו הדין צי"ד הנאמר

בגור צפני שלושה.

והנה הדין הנאמר בדמאי דלריך קבלת חצירות דינו לענין נאמן לגבי מעשרות, וכמו כן לגבי טהרות, עיי' רמב"ם משכב ומושב פ"י ה"א, ודוגמתו מלינו בהל' שחיטה דאם נחשד לריך לקבל דברי חצירות (עיי' רמ"א בשו"ע יו"ד סי' קיט סעי' יח).

ינמלא דגר שחזר לסורו אינו נאמן עד שיקבל דברי חצירות צפני שלושה. והרמב"ם מעשרות פ"י ה"א כתב: ... ולריך שיקבל עליו דברים אלו צריכים וכו' וצ"ל עדים נאמנים שקבל דברים אלו צריכים ושהוא רגיל בהם תמיד הרי זה נאמן על פירותיו לומר מעשרין הן.

יכן העלה בשו"ת חקרי לב אבהע"ז סי' ו' שדבריו הם קילורין לעינים בהלכות אלו, דמומר אינו כשר לעדות עד שיקבל עליו צפני שלושה עיי"ש דף פה (עמ' 168) ד"ה ומינה נפיק.

וכיון שהטעם דלריך קבלה הוא מפני שנחשד, יש לדון דאם היה מומר באונס אם לריך קבלת דברי חצירות, וכמו כן בני האנוסים י"ל דאיי"ל לדברי חצירות. ולכן י"ל בימינו צבעלי תשובה שהיו תיטקות שנשבו לא נחשבים כחשודים צמומרות, כיון שלא ילאו מחזקת ישראל דאנוסים הם היו, ולכן יש מהראשונים ומהאחרונים המקילים דאינם לריכים קבלת דברי חצירות (עיי' צ"י סו"ס רסח צ"ה צ"ה הר"ש בן הרשב"ץ).

וגדר הקבלה שלושה מקבלים אותו היינו דכיון דעיי' המומרות והחשד ילא מכלל ישראל שהם בחזקת כשרות, וגרע מישראל כשר, השלושה הללו מקבלים אותו להיות כישראל, ובכך חוזרת לו חזקת כשרות, והאחריות על קבלתו והחשד בעתיד מוטלת על השלושה, ולכן נחלקו ר"מ ור' יהודה בצבורות לא א' וע"ז ז' א' מתוספתא דמאי פ"ב, האם מקבלים אותם כשעשו דצריהם צמטמוניות וכו'. ולכן שייך לומר לשיטתם דאין מקבלין אותן עולמית לענין נאמנות, ואע"ג דפשוט דלגבי עלם תשובתם מלוויים הם לעשות תשובה כלפי שמים.

ולענין טבילה שכתב הרמ"א דמדרבנן יש לו לטבול, כתב הגר"א באות ל רק מדרבנן כו' כמ"ש באבות דר"נ פ"ח סיב מעשה צריכה אחת כו', א"ל שכל אותן הימים כו', ע"כ. והנה בדברי הרמ"א והגר"א אלו נתבארו באחרונים ג' דרכים צגדר הטבילה, יש שנקטו דהטבילה אינה אלא מלתא דחסידותא (והיא טבילה של טהרה וכהא"ז תשובה קיצ), והוא עפ"י דברי הגר"א מהאבות דר"נ, ויש שנקטו דהיא דין דרבנן כמו שמשמע מלשון הרמ"א הנ"י והריטב"א, ויש שנקטו דהוא כעיקר הדין של קבלת דברי חצירות. ונראה צביאור שיטתם דהם נקטו דכיון דהקבלת דברי חצירות תליא בשלושה והם לריכים לצרר האם קבלתו אמיתית, א"כ מה שנהגו להטיל עליו טבילה הוא חלק מעלם הקבלת דברי חצירות, דבלא"ה נשאר חשוד. וא"כ טבילה זו שהטילו עליו גם היא לריכה להיות צפני שלושה, וכך נקט החקרי לב. ועיי' חשב האפוד ח"ב סי' כה ד"ה ונסתפקתי, שכתב צתו"ד ולמעשה יתכן שגני הדרכים וכו'.

ולמעשה, שלא כצדורות ראשונים, הרי צדורות האחרונים צמאתיים שנים האחרונות, לא רק שהרבה לא נהגו לטבול, אלא דגם לא הקפידו שיקבל עליו דברי חצירות. ונהגו לקרב את אותם המומרים גם לפני שהלריכוס דברי חצירות (תשו"ה ח"ד סי' רפ, מטה לוי (הורביץ) ח"ב או"ח סי' ה), והטעם כדי שלא להצבילם וחששי שלא יעמדו צזה. ובימינו מלטורף לכך הטעם שצריכים מהם היו תיטקות שנשבו, וכמו שכתבו לעיל, דיי"ל דאינם לריכים קבלת דברי חצירות. אלא דנמלא דלאותם אלו שעפ"י ההלכה דינם

כמימרים - קולא ז' - שלא להלריכס עדיין קבלת דברי חצירות - קלקלתם - דלעולם המימרים אינם חוזרים לנאמנות שלהם כיון דלעולם אינם מקבלים דברי חצירות.

ואע"ג דלענין יינם י"ל דמי שצטוח בהם, לו עלמו מותר לשתות יינם, דלא על דין נאמנות סומך אלא על מה שהיא יודע שהיין כשר (עיי"ש בחקרי לב ועוד אחרונים מה שכתבו בשם הרוקח), מ"מ א"א להתיר מילתא דאיסורא עפ"י דצריהם, דהצרי של היחיד המתיר את הדבר לעלמו, אינו משנה את החזקת האיסור לרבים, ע"י כתובות כזו צריהם ד"ה לאחד מעידיה, וצתוסי ד"ה הצא עליה, דלרבים לעולם לא ילאו מהחשד מומרית שבהם עד שיקבלו עליהם דברי חצירות.

וא"כ בנידון דידן אשר אשה זו חזרה לסורה, הן צפרהסיה כמו שנתפרסם עליה בעולם בכמה מקומות שעזבה את הדת והמוסר עם מעסיקה בעבודה (הכומר), וחזרה אז לגילולי בית אביה, ואז עזבה את בנה הצבוע מצעלה הראשון שנהיה כומר, ונתנה את בנה לאימוץ בארץ ישראל, ואת הבן השני מהצעל השני לקח האבא איתו, וכמו כן חזרה לסורה צמטמוניות בארה"צ שהתחפשה ליהודיה חרדית ועסקה צמטוין אלל ילדי הצ"ס היהודי שם. ואשה זו שלעולם לא קבלה עליה דברי חצירות היא צחזקת מומרת לכל עניניה.

ויכין שדבר המומרות לנורות שלה היה צפרסוס גדול בארה"צ, הן צבוטוין והן צמוכסי, והגר"י קמינלסקי ז"ל הורה אז לעסקנים שהיציבים לחלל את השצת כדי להליל את הבן השני פ.ח. מידי אמו המומרת שלקחה איתו איתה לבית הוריה צמרדין (MERIDIAN), וראש ישיבת ספרינג וואלי הרצ משינסקי ז"ל טיפל צמסירות ודאג לבן הראשון כשאומץ בגיל 12 אלל משפחה בארץ ישראל. וצנוסף גם הבן הצבוע א.מ. וגם הבן השני פ.ח. מעידיס על מומרות שלה אז לנורות ומטעם זה לא ראו לקיים אתה שום קשר, וגם היא עלמה מודה ואיננה מכחישה את הדברים הידועים לרבים, הרי שחזקת מומרות שלה צרור ציותר, והדברים פשוטים שחזקת מומרות שלה נשאר עליה גם מצלי שילטרך צי"ד לדון על זה מזמן לזמן או לקבל עדות על זה, כל עוד לא באה צי"ד לקבל עליה דברי חצירות.

וע"י בחקרי לב באברה"ע"ז שם סי' ו' עמ' 167 ד"ה ורואה אני וכו' שהרחיב לצאר דלא צעינן קבלת דין צפניו, ושם ד"ה ציאר דלא צעינן צכלל קבלת עדות צמומר וצמילתא דעצדי לאיגלויי. וע"י אגרות משה אברה"ע"ז ח"א סי' פצ ענף יא ד"ה דהנה צרמצ"ס וכו', צתו"ד, וא"כ אמינא שצרור שאי"ל ע"י דין עדיס שיעידו עליהם צפני צי"ד וכו'. וא"כ גם לענין לפסול לעדות הוא צמה שנתפרסם לצד אף צלא עדיס וכו', עיי"ש.

וטעות גדולה טעו על ידה הצתי דיגיס לגיור (גם אלו שנהצבים לחרדים ומקפידים) שסמכו עליה ועל המלצותיה לגייר את אלו שלמדו אללה צאולפן, הן הצו"ד לגיור צירושלים והן הצו"ד לגיור של צ"צ, כיון שלא ידעו דצר חזרתה לסורה, ושלא קבלה עליה דברי חצירות, וא"כ אין לסמוך עליה ועל המלצותיה לגיור, דאין עדותה כשרה.

וכיון שצנוסף אותה אשה היתה מהיהודים המשיחיים, והם נוטרים המתערבים ציהודים (לצורך התקופה המשיחית של אותו האיש שהיא עפ"י אמונתם צאלף השלישי למנינס), ולצורך התערבותם הם משקרים ציודעים שהם יהודים, וגם חושצים עלמם לצני אפרים מעשרת השצטים, ומי שצא מהם לצו"ד להתגייר מטעה את הצו"ד, צמיוחד צעניני אמונה, מפני שהרבה מהם רואים צאותו האיש נציא לעמים שיהיה

המשיח ולא יותר, אי"כ גם בדבריה על חזרתה בתשובה אין זה ממש כיון שהיהודים המשיחיים רגילים בדבירים אלו להלהיר שהם יהודים ונאמרים באופן קבוע ומלכתחילה, כך שבדאי אשה זו מעולם לא ילאה מחזקת נולדה (יהודית) משיחית ומומרת.

ואשה זו, לא רק שלא קבלה עליה דברי חבירות, אלא להיפך, כאשר הגיעה לארץ הסתירה את ענין גיורה ממשרד הפנים, כיון שנידעה באר"צ כמסומדת, וגם נשלח מכתב על כך מהקונסוליה באר"צ, ולצורך זה שינתה את שם אמה בתעודת הזכות שלה לשם יהודי מוצהק, ובנוסף גם העלימה מהרצנות ומהערה"ח את עיבדת נישואיה לצעלה הראשון שהיה גר שחזר לסורו והפך לכומר. וגם אחרי שהצעל השלישי גילה אלה דברי נארות, בחרה לעלמה חצרות לניהול האולפן לגיור, שגם הן כמוה היו מסיונריות, וכן ייסדה ארגון עזרה לחנוסים הקשור לארגון "רוט אנד צרנש" שידוע כארגון שנוסד ע"י כמרים.

יהעילה על כולם כאשר נודעו צרכים כל פשעיה שעמדה בראש קבוצת הפגיעות הטיקסיות (RITUAL ABUSE) במאות מילדי שכונת נחלאות צירושלים, פגיעות בקדושת גופם ונשמתם, בשיטה של כמות מחולל שנידעה לשבור את חוסנם הנפשי של הילדים כדי להכשירם לשטיפת מוח למיסיון, והיא היתה זו שהוצילה את הילדים לכנסיות בעיר העתיקה, וכבר ציררו היטב ענינה הגר"צ שליט"א רצ ציהכנ"ס צצ"צ וכן הגר"י רצ ציהכנ"ס בקרית יוצל, בשליחותו של מרן ראש הישיבה הגר"ש אויערבך שליט"א. וכמו כן ראינו את המכתבים שנכתבו בענינה ובנושא זה ע"י הגר"מ פישר מרצני המקום, ושל הגר"א נבנלל רצ העיר העתיקה, והתפרסמו אירועי הפגיעות הטיקסיות ע"י הכת שארעו בסנהדריה המורחצת ושנתצרו ע"י הגר"י צרקובין רצ קהילת דוצרי האנגלית שס, וגם נתצבר לנו שהגר"מ שטרנצוך אסר על הנשים של שיעור "נשות גאולה" להיות צקשר אמה. ואת המידע צדצר הפגיעות הטיקסיות ע"י המיסיון הוצא גם לפני מרן ראש הישיבה הגר"י"ל שטינמן שליט"א ע"י תלמידו הרצ ח"מ. מרנן שליט"א הורו שחוצה לפרסם את הדברים כדי שההורים ידעו לשמור על ילדיהם ככל יכולתם, כי צנפסם הדצר. לכן יש לקציע צידאיות אשה זו נשארה באמונתה צנלרות ולא ילאה לעולם מחזקת טומאת מומרת.

פסק דין ביניים

לאחר קבלת עדויות בבית הדין

- א. מומרים וגרים שחזרו לסורם ואח"כ חזרו ליהדות, חשודים לכל דיני התורה ואינם בחזקת כשרות אלא אם קבלו עליהם - בכנות המוכחת לבי"ד - דברי חבירות בפני שלושה. לפיכך גב' ש' שלא קבלה עליה דברי חבירות בבי"ד, דינה כמומרת לכל דבר.
- ב. בי"ד שקבל גרים מקהילות "היהודים המשיחיים" ודומיהם, מבלי לדעת שאותם "גרים" מקבלים הדרכה מוקדמת לשקר ולהערים על הבי"ד, דין גיורם כדין גר שלא בדקו אחריו. לפיכך כל הגיורים שנעשו בבתי דין בהמלצתה של גב' ש', צריכים בירור מהתחלה.
- ג. כיון שאמונת נוצרים אלו שונה מהנוצרים הרגילים, ועל אף היותם נוצרים מלידה וגם

באמונתם, הם מתנהגים כיהודים חרדים ודתיים ורואים את עצמם כיהודים לכל דבר, על הבי"ד החובה לדעת את ההבדלים, מכיון שהם מתייחסים לאמונה שלהם כהיהדות האמיתית והמקורית המיוחסת עפ"י דבריהם לאמונה היהודית של אותו האיש בעצמו בתקופתו, והיא בעיניהם היהדות המקורית היחידה, ולכן באמונתם הם אינם מאמינים "בשילוש" אלא "רק" שהוא בן אלוקים, וכן שאין אותו האיש בן בתולה, ובנוסף הם קוראים לו בשם "ישוע" במקום "ישו". בעיניהם אמונה במשיח אחר אינה מרחיקה מהיהדות, והראיה שר' עקיבא האמין בבר כוכבא. יש לציין שפעמים רבות משתנים דברים, גם ביניהם, מקבוצה לקבוצה. מצויים ביניהם גם כאלה שאינם מאמינים באותו האיש, ודוגלים רק בתנ"ך עצמו לפי פירושים המסולף.

ד. וכן יש לדעת שמכיון שנוצרים אלו הקוראים לעצמם "יהודים משיחיים" (MESSIANIC JEWS) או "השורשים העבריים של הנצרות" (HEBREW ROOTS OF CHRISTIANITY), או "יוספים" "JOES", או "כנסיית האל" (WORLDWIDE CHURCH OF GOD) או "נצרים" (NAZARENES), או "שני בתים" (TWO HOUSES), או "בני אפרים" (EPHRAIMITES), או "הבית של יוסף" (JOSEPH) (THE HOUSE OF), או "שני עצים" (TWO STICKS) וכד', מודרכים איך להטעות את מכריהם היהודים ולהעמיד פנים בפני הרבנים, ומכיון שהמסלול הקבוע שלהם לכניסה לעולם היהודי עובר עפ"י שיטתם גם דרך ישיבות וסמינרים לבעלי תשובה, לכן אין לסמוך כלל על הרושם של ההיכרות אתם, וביותר מאחר שאין להם שום מניעה להתחתן עם יהודים שאינם מאמינים כמותם, וגם אין מגלים את אמונתם לבן זוגם.

ה. להלכה א"א לסמוך על ארגונים אנטי מסיונרים הנסמכים על גרים שהיו נוצרים או כמרים שלהם (יהודים משיחיים), או מומרים "שחזרו בתשובה", מבלי שהתברר ענינם בירור הלכתי מקצועי ע"י בקי בדבר, דערבך ערבא צריך.

ובמיוחד הדברים אמורים כאשר אותם המומחים באנטי מיסיון חברים עד היום ומרצים בארגונים המתחזים כאנטי מיסיונריים שידוע עליהם שנוצרו ע"י כמרים כגון "רוט אנד ברנשי".

ו. המידע על היהודים המשיחיים ודומיהם דוגלי "עשרת השבטים" ו"בני אפרים" וכו' הכרחית היום בכל קהילה יהודית כדי להבדיל מתוכה את אותם הנוצרים שמנסים להתערב בין היהודים, הן בדעותיהם והן בנכרם שביניהם משום שרבים מתוכם אין להם בכלל גירות או שהגירות שלהם פסולה.

ז. חובה על כל מי שעתיד היהדות והעם היהודי חשוב לו להתריע מפני הסכנה שאורבת ליהדות מצד "היהודים המשיחיים" ודומיהם משאר כנסיות, ומהארגונים המתחזים דוגמת "רוט אנד ברנשי", שלהתלהבותם המסיונרית אין גבול, וקיצוניותם השגעונית מסוכנת ביותר, הן לכלל העם היהודי והן לילדי ירושלים וישראל.

(-) אברהם דוב לויין, אב"ד (-) מרדכי אייכלר (-) דוד יהושע קניג